

1. nodaļa

TUMŠI, NEMIERĪGI MĀKOŅI peldēja pār Elizandrijas skursteņiem un jumtiem. Bija viens no tiem vakariem, kad tā vien gribas saritināties zem segas uz dīvāna. Bet dažiem tas bija pavisam parasts darba cēliens.

Timijs pārlēca uz nākamās mājas jumtu un pietupās. Caur naksnīgo tumsu viņš vēroja šaurās ieliņas lejā. Kaut kur bija ieslēgts kāds radio. Tas spēlēja pazīstamu dziesmu par piemirstu leģendu – ka reiz tikusi šķērsota Keteljūra un atklātas zemes rietumos. Kaut kāda iemesla dēļ šī dziesma Timijā radīja skaudību.

Patiesībā viņš negribēja būt tāds varonis, kuru neviens nepazīst. Kaķītim šķita, ka pēc visa tā, ko viņš bija paveicis kopā ar saviem draugiem, tagad gan vajadzētu tapt vismaz vienai vai divām dziesmām par viņiem. Tomēr, cik viņam bija zināms, nebija sacerēta neviena, kaut vismazākā dziemiņa par maģiskajiem nindzjām.

Bija pagājuši mazāk nekā trīs mēneši, kopš draugi bija atgriezušies no veco zemūdeņu bāzes Neksorā, kur viņi bija izglābuši pasauli no Administratora tirānijas un atguvuši *Rakstu rulli par visa izcelšanos*. Turklāt viņi bija devuši ienaidniekam iespēju labot savu rīcību, un tas vērtā viņu varoņdarbu vēl lielāku.

Pirms tam nindzjas bija darījuši galu briesmīgajam lāstam, kas bija piespiedis ķeizaru Istradiusu pārvērst savus tautiešus par vergiem. Un te mājās, Elizandrijā, viņi bija izglābuši pilsētas bērņus no Zilā Truša, kas bija zadzis to smieklus, lai iemantotu dvēseli. Tas viss bija diezgan fantastiski, ja tā labi padomā. Vai ar šiem varoņdarbiem nebija pietiekami, lai par tiem dziedātu dziesmas?

Timijs, pats par sevi saprotams, pret noziegumiem necīnījās slavas dēļ. Nekādā ziņā. Bet kāda maza opera par viņiem un viņu piedzīvojumiem gan nebūtu lieka. Vai arīja. Vai vismaz dziesma. Pat neliels pantiņš liktu Timijam justies labāk. Vienalga kas, kam skaista melodija. Lai tikai viņu varoņdarbi būtu atainoti tik vērienīgi, kā tie pelnījuši. Bet neviens dziedātājs nebija dzirdējis runājam par draugu varonību. Neviens komponists nezināja viņu vārdus. Viņi taču bija nindzjas, un nindzjas dara savu darbu vislielākajā slepenībā.

Kā šobrīd. Bija nakts vidus, un viņi, kā ierasts, tumsā patrulēja uz savas pilsētas Elizandrijas jumtiem. Draugi vēroja, vai lejā uz ielām nenotiek kaut kas

aizdomīgs.

Un tāpat kā parasti neviens pat nenojauta viņu klātbūtni. Turklāt nupat bija sācis līt. Tīmijs aizvēra acis un vēlējās, cik stipri vien spēdams, lai

tiktu sacerēta dziesma par viņu varoņdarbiem. Brīdī, kad Tīmijs to vēlējās viskarstāk, viņam piepeši sareiba galva un viņš gandrīz zaudēja līdzsvaru. Kaķītis bija spiests pāris reižu pakratīt galvu, lai atgūtu kontroli.

Sasodīts, kas te notiek? Šķita, it kā kāds būtu ielūkojies viņa domās, un tagad viņam vajadzēja tās atkal sakārtot. Laimīgā kārtā viņš tomēr nebija noslīdējis no jumta.

Tīmijs ar acīm meklēja Floresu, bezbailīgo kaķu piloti, kura bija radījusi visus viņu transportlīdzekļus. Viņa sarāvusies sēdēja uz augsta blakusmājas skursteņa un vēroja šaurās ieliņas otrā pusē. Floresas aste lietū kustējās šurp un turp, it kā gribēdama izvairīties no lietus lāsēm.

Šī pilsētas daļa atradās diezgan tālu no viņu komandpunkta – rotaļlietu veikala, kas piederēja vecajam Alfrēdam. Alfrēds bija īpašs rotaļlietu meistars, kas piepildīja savas rotaļlietas ar fantastiskāko maģiju, kādu vien varēja iedomāties. Lai tiktu uz šejieni, viņi bija izmantojuši Floresas tikko uzbūvēto automobili. Lai gan par automobili to varēja nosaukt tikai ar grūtībām – tas vairāk atgādināja lūžņu kaudzi uz riteņiem. Tikai dažas no virsbūves daļām derēja kopā, un virsbūve neapsedza ne pusi no tā, kas bija apakšā. Toties motors bija īsts tehnisks brīnums. To darbināja kaut kas tik vienkāršs kā remdens ūdens un sakapāti čiekuri ar kriptaiņu maltu piparu.

Timijs skatījās uz ieliņām lejā un pēkšņi jutās aizkustināts. Viņš tik labi atcerējās šo pilsētas daļu. Tieši šeit, lejā, starp šaurajām ieliņām viņš bija uzaudzis. Atmiņas par to laiku nebija īpaši jaukas. Timijs bija nabadzīgs bārenis, un viņam bija jātiek ar visu galā pašam saviem spēkiem. Gan tēvs, gan māte bija viņu atstājuši. Viņš nekad nebija laužjis galvu, kāpēc.

Šī bija vecākā un nabadzīgākā Elizandrijas daļa. Viņa pasaulē to sauca par Geto, kaut arī ļaudis joprojām to stūrgalvīgi dēvēja par Vecpilsētu. Timijs kaut kur bija lasījis, ka dažās pilsētas daļās ēkas drīz tikšot nojauktas un aizstātas ar bambusa debesskrāpjiem. *Gaidīta attīstība*, Timijs domāja. Viņam nemaz nepietrūktu šo nejauko, veco ieliņu. Pacēlis skatienu,

kaķītis ieraudzīja vairākus augstus ceļamkrānus. Smidzinošajā lietū tie pacēlās pāri ieliņām kā gigantiski monstri, it kā gribētu nokost kvartālu pa kumosam vien. Tīmijs tiem pamāja, kā vēlēdamies pavēstīt, ka, viņaprāt, tā tam arī jābūt.

Pēkšņi Floresa pagriezās un satraukti pavērs viņā. Tad viņa norādīja uz kaut ko lejā uz ielas. Un tūlīt pēc tam lēca. Tīmijs zināja, ka Floresa vēlas, lai viņš darītu to pašu. Tāpēc Tīmijs slapjā kažokā un aiz aukstuma stīvām ķepām gatavojās lēkt līdzī Floresai. *Šajā vakarā gan nav nekā varonīga*, viņš domāja. Ak, kā viņš ilgojās pēc siltuma Alfrēda veikaliņā!

Bet, ja vien Tīmijs būtu zinājis, kas notiks un ko pats nupat ar savu kvēlo vēlēšanos sastrādājis, viņš droši vien būtu palicis uz jumta. Varbūt viņš būtu lūdzis kādam no biedriem patrulēt viņa vietā. Bet tagad jau pārējie bija mājās un sēdēja drošībā pie kamīna, dzerdami karstu tēju. Nindzjas bija izveidojuši patrulēšanas sarakstu, un šodien uz ielas dežurēja tikai viņš un Floresa.

Tad nu Tīmijs pašlūca pa slidena-
jām šifera plāksnēm, lēca no jumta
uz jumtu starp ēkām un pieze-
mējās šaurā ieliņā, gatavs doties
uzbrukumā. Šajā ziņā viņš bija
sasniedzis ievērojamus panāku-
mus un šobrīd nožēloja, ka nav

neviena, kas to redzētu. Vēl jo mazāka bija iespēja, ka kāds varētu sacerēt par to dziesmu.

Piepeši nebeidzamo lietu papildināja auksta, bieza migla. Tā bija migla, kas iespiežas drēbēs un kažokos, iespiežas līdz pat kaulu smadzenēm. Timijs nodrebinajās un centās saskatīt Floresu, bet redzēja vienīgi pienbaltu miglu. Kad viņš gribēja Floresu pasaukt, viņam sāka kņudēt ausīs; tā tas bija vienmēr, pirms notika kaut kas negaidīts.

Pēkšņi Timijs turpat netālu izdzirdēja plīstoša stikla troksni. Viņš noņēma no muguras savu maģisko

nindzju spieķi. Drošība svarīgāka par visu! Spieķis, ko Timijam bija izgatavojis Alfrēds, bija viņa mīļākā lieta. Tas bija kā ķepu pagarinājums, un ar to varēja raidīt sitienu zibens ātrumā. Brīžiem spieķis griezās kā propellers, brīžiem izskatījās trīsreiz garāks, nekā patiesībā bija. Pašlaik Timijs to turēja ar abām priekšķepām un devās iekšā miglā.

Miglā bija tik bieza, ka viņš gandrīz nevarēja saskatīt savu spieķi. Pēc dažām minūtēm kaķītim šķita, ka slīd pa gaisu. Viņš nevarēja saprast, no kuras puses ir ieradies.

Tad Timijs izdzirdēja skaņu, kas lika viņam nodrebēt: cauri miglai atbalsojās daži neveikli toņi – it kā kāds spēlētu kaut ko līdzīgu flautai. Šī skaņa viņam atgādināja zīdaiņa mēģinājumus likt lietā savu balsi. Tad viss apklusā.

Bet jau pēc brīža notika pārvērtība!

Miglā peldēja skaista balss, tā dziedāja tos pašus toņus, kādus bija atskaņojusi flauta, bet tagad nepatīkamais troksnis bija pārvērties par mūziku, kas pildīja Timiju ar prieku. Melodija cēlās un grima, un Timijs jutās kā siltā saullēktā vēsā rudens rītā. Dziesma piepildīja visu Timija būtību, un viņš nesaprata, kā tas iespējams. Skaņas bija tik brīnumjaukas, ka viņš gluži nevilšus sāka plati smaidīt. *Cik debesķīgi!* – kaķītis nodomāja. Kad dziesma beidzās, Timijs izjuta tādu iekšēju tukšumu, it kā kāds būtu ievēdis viņu istabā,

pilnā ar konfektēm, bet tad pateicis, ka viņš tās nedrīkst ēst.

Atkal iestājās klusums.

Pēkšņi kāds viņam uzgrūdās, un sirds nodrebēja.

Apmulsis Tīmijs sita ar spieķi, lai aizsargātos. Bet tā bija tikai Floresa, kas bija viņu satvērusi, un viņš veikli atbrīvojās. Kaķu meitene turēja sev pie lūpām pirkstu, lūdzot Tīmiju klusēt, un norādīja uz kaut ko viņiem priekšā. Kad migla bija tik daudz izklidusi, ka varēja kaut ko saskatīt, priekšā iezīmējās veca kaķa siluets. Viņš sēdēja uz palodzes kādu desmit metru attālumā no nindzjām. Un bija kaut ko satvēris ķepās.

“Zaglis,” Floresa pačukstēja.

